

Мир страшнији од рата

Трећи фестивал ангажованих филмова „Слободна зона“, који се завршава вечерас у Београду, посетило око 6.000 гледалаца

Пројекције филма „Жигубице“ Марка Мандела о британским војницима који су мучили заробљенике у Ираку, у дворани Културног центра Београда вечерас ће бити завршен Трећи филмски фестивал „Слободна зона“. Овогодишњи фестивал одликују филмови врло директних порука и ангажованих и политичних тема – од мучења заробљеника у Ираку и Чачеу, преко тежког живота напуштене деце или особа са хектикулем, до капицења новинара и актуелне прерасподеле политичке, економске и војне моћи у свету.

Малебројна, али одабрани страни гости фестивала своју су ангажованост pokazali, пре свега, експликацијом тема у својим филмовима, али и личном ставовима које су смело изнели у разговору са публиком после пројекција. Трећу „Слободну зону“, са чак 10 распоредних пројекција, посетило је више од 6.000 гледалаца, што је за сваку похвалу!

Током фестивала приказан је филм

„Будана изрубљена деца“ Марка Ферверка, потресна прича о деци из Бурмице, потресна прича о деци из Бурмице, потресна прича о деци из Бурмице преобразе од стидљивих деце у младеће луне самопоуздања.

– Филм сам почео цитатом „Уметност је живот који се учи“ што ми је била водња у свакој свету, у којем половина деце популације одраста у глади и болести. Нема се, тако, одузима детинство, а ми на то не реагујемо и остајемо неми. Будистички монах Кру Бах, некадашњи боксер, покушава да помогне деци која расту у сиромашној области Тајланда, познатијо по шверцу дроге. Његов начин помоћи је другачији од уопштег западњачког приступа. Он деце учи да се повежу са физичком светом око себе, али да не продишу искључиво у себи. Сматрам да је помоћ у нештима живљења, сваке личности и личном поштовању много значајнија од било какве врсте материјалне помоћи – сматра редитељ Ферверк, чији је филм београдска публика примила врло емотивно.

У разговору са гледаоцима редитељ је казао да је монах Кру Бах снимио голу дану у храму, у којем је изградио окретнице, школу и клинику, дакле, уочливо за деце који га виде као монаха, другог оца, тренера и, изнад свега, пријатеља.

У кратком документарном филму „За четири године“, хрватски редитељ Небојша Слајчековић упознао нас је са партизанским двадесет шестогодишњим Димком који се нада да ће за четири го-

дине пронаћи и постати хрватска звезда.

– Димок је филмофил, има велику колекцију филмова и личног следа по три, четири филма. Он је свестан свог мизантропа, али има снаге да се бори. Труди се да буде оптимиста јер жели да буде глумач, и да се опроба у Холивуду – истакао је редитељ Слајчековић.

У другом хрватском документарном филму „Пань пун олова“ Бранко Шмит одликује је немогућност хрватског ратног ветерана, оболелог од посттравматског ратног синдрома, да се укључи у данашње хрватско друштво.

– Пет година сам наговорио јавно овог филма да снимим. Током снимања увек је носио један метак и када би га напутио говорио ми је „овај метак је твој, иде ти право у главу“. Међутим, иако је у рату био снајпериста, он је добар човек, брзији родитељ и отац кога деца воле. Овај филм сам снимим јер сам желео да проговорим о проблему који нико не признаје, као и о људима којима је мир страшнији од рата – истакао је редитељ Шмит.

Због деликатности теме, Шмит је редискирао филм тако да гледалац не види лице славног протагонисте, него га чује, тако да је неидентифициран. Редитељ је истакао да је „Пань пун олова“ омиљенији филм јер на обе, некада сукобљене, стране има на халаде оваквих и сличних каптајенских војника. У пролећна седам година, само у Хрватској, убило се око 1700 учесника грађанских сукоба и рата на простору бивше СФР Југославије. **Иван Аранђелић**

